

[Jørgen Peder Hansen.]

I hvilken udstrækning er der risiko for misbrug, hvis vi åbner for den almindelige offentlighed uden krav om individualisering? Hvordan kan vi sikre den enkelte borgers integritet i forhold til EDB-registrene? Vi ved fra udvalgsarbejdet, at justitsministeren har nedsat et udvalg, der skal kigge nærmere på disse ting, og det er spørgsmål, der interesserer os meget i mit parti.

Under besøget i Sverige blev der lagt vægt på at få oplysninger om forholdet imellem pressen og forvaltningen. Man har i Sverige et pressenævn, hvor både bladudgivere, redaktører og journalister er repræsenteret. Jeg er helt overtydet om, at dette nævn har været et værdifuldt led i det etablerede og loyale forhold, som hersker mellem pressen og forvaltningen. Da det er oplagt, at man ikke kan tænke sig almindelig offentlighed indkørt på en meningsfuld måde uden pressens medvirken, vil det sikkert være en idé for interesserede at studere det svenske pressenævn nærmere.

Jeg skal her ved anden behandling fastslå, at udvalgsarbejdet har styrket os i troen på værdien af den størst mulige grad af offentlighed i forvaltningen. Den vil nemlig betyde en udbygning af folkestyret, den vil, som den svenske ombudsmand, Bexelius, har udtrykt det, være den lille mands tryk over for en stadig voksende administration. Den vil fremme den omhyggelige behandling af sagerne og stå som en tillidsklæring mellem borger og samfund. Jeg kan derfor give tilslutning til de af justitsministeren fremsatte ændringsforslag, og vi vil til sin tid medvirke til lovforslagets endelige vedtagelse.

Adam Møller: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Langkilde, er forhindret af udvalgsarbejde, skal jeg fremsætte nogle korte bemærkninger om lovforslaget om offentlighed i forvaltningen. Jeg synes, det er godt, at vi nu står ved enden af det meget omfattende udvalgsarbejde, der er foretaget her, og ved enden af det arbejde, der i det hele taget igennem år er gjort for at nå så langt, at vi også på dette område kunne føre det danske folkestyre et stykke videre, således at man også for forvaltningens vedkommende kunne få den fornødne offentlighed.

Jeg vil gerne understrege de udtalelser, som hr. Jørgen Peder Hansen kom med om erfaringerne fra det svenske pressenævn. Jeg tror, det bliver vigtigt for bedømmelsen af, om denne lovgivning, som vi nu står over for at få realiseret, er god, at pressen kender sit ansvar med hensyn til at informere befolkningen, offentligheden, om, hvad der foregår i forvaltningen, og med hensyn til at komme med en vågen kritik, men at pressen også pålægger sig selv en sådan disciplin, at den arbejder på fornøden varsom måde, så ingen offentlige interesser bliver krænket ved pressens virksomhed.

Det er jo næppe slutstenen på et lovgivningsarbejde, vi her står ved. Det er vel snarere det første skridt i en udvikling, som vil være fortløbende. Vi skal formentlig videre endnu. Det er klart, at man først må se, hvilke erfaringer vi gør med den del af offentlighedsprincippets gennemførelse, som vi her er i lag med. Jeg kan ganske tilslutte mig den socialdemokratiske ordførers bemærkning om, at det næppe ville være rigtigt, om man i den nuværende situation, hvor vi lige har gennemført kommunalreformen, gennemførte et videregående offentlighedsprincip i forhold til kommunerne; men det er vel lige så rigtigt, at det må blive et af de skridt, der kommer senere.

Jeg finder grund til at complimentere og lykønske den højtærede justitsminister med, at det bliver ham, der får lov til at gennemføre denne lovgivning. Længe før justitsministeren fik sit nuværende embede, har han jo ikke mindst inden for det nordiske samarbejde arbejdet med disse problemer, og det er vel egentlig ikke for meget sagt, at det har været en slags hjertesag for justitsministeren og for det parti, justitsministeren tilhører, at få offentlighedsprincippet gennemført. Vejen har været forholdsvis lang, men vi står altså nu ved om ikke vejs ende så en god milepæl i dette arbejde, og det vil jeg da gerne lykønske ministeren med.

Jeg synes også, det er godt, at der bliver foretaget den ændring vedrørende partsoffentlighed, for så vidt angår tjenestemænd, som justitsministeren har foreslået og som udvalget har tiltrådt. Bestemmelsen går jo ud på, at den, der ansøger eller har ansøgt om ansættelse eller forfremmelse i det offentlige tjeneste, kan forlange at